

τὸν χοῖρον χωρὶς νὰ τὸν σημαδεύσω. Εἶσαι ὅμως καὶ ἀνόητον πλάσμα, ἐκτὸς ἂν ᾗσαι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βέρτου ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἐξέτεινε μεγαλοπρεπῶς τὴν χεῖρά του, καθὼς ἐσυνείθιζε νὰ πράττῃ ἐν Ἀβιλιώνῃ, ἵνα τὴν ἀσπασθῇ ὁ ἀνὴρ. Ὁ μέγας καὶ μελαγχροινὸς ἀνὴρ συνέσφιγγεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς μεγάλης του μελαινίτης χειρός.

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν,» ἐμορμόρισε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, «σὺν ἐσένα ποτὲ δὲν εἶδα ἄλλον!»

«Καὶ δὲν θὰ σημαδεύσης χοίρους πλέον ποτὲ, ποτέ;» ἠρώτησεν ὁ Βέρτος, προσηλώνων ἐπ' αὐτὸν τοὺς μεγάλους καὶ σοβαροὺς τοῦ ὀφθαλμοῦς μὲ βλέμμα ἐταστικόν.

«Ποτὲ δὲν σημαδεύω πλέον ἐτοῦτον» ἀπεκρίθη χαμογελῶν μετὰ τινος αἰσχύνῃς ὁ ἀνὴρ — Νὰ σὲ χαρῶ ἀφέντη μου, ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ὅπου μὲ καταφέρνεις νὰ ὑποσχεθῶ καὶ τόσον ἀκόμη.»

«Ναὶ ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς» εἶπεν ὁ Βέρτος σοβαρῶς «εἶναι κακὴ πρᾶξις καὶ ὁ Θεὸς ὀργίζεται» ἐσὺ τόσον μέγας καὶ δυνατὸς νὰ τυραννήσῃς ἐν δυστυχῆς ζωῶν τὸ ὅποιον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸν του.»

«Πῶς ὀνομάζεις ἀφέντη μου μικρέ;» ἠρώτησε ταπεινῶς ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ.

«Μὲ ὀνομάζουν Ἀβιλιώνην.»

Ἀβιλιώνη; Τότε λοιπὸν θὰ λέγω Ἀβιλιώνη! εἰς τὴν προσευχὴν μου κάθε Κυριακὴν εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.» εἶπεν ὁ ἀνὴρ μετὰ τινος συγκινήσεως, προσθέτων χαμηλῇ τῇ φωνῇ — «Ἀκοῦς ἐκεῖ τί παλληκάρη!»

«Εὐχαριστῶ πολύ.» ἀπεκρίθη ὁ Βέρτος ἡσύχως, τότε δὲ ὑψώσας εὐγενῶς τὸν πῖλόν του ἐξῆλθε τῆς καλύβης πρὶν ἢ ἀναλάβῃ ὁ ἀνὴρ τῆς ἐκπλήξεώς του.

Ὅτε δὲ ἐστρεψε πάλιν τὸ βλέμμα ὀπίσω, εἶδε τὸν γίγαντα ἐκεῖνον ἐπιχέοντα ὕδωρ ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ τὸν χοῖρον περιφερόμενον ἔξω ἐλευθέρως.

«Πόσον ἐφοβήθην!» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βέρτος. «Ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν μὲ ἔκαιεν ἐντελῶς, ποτὲ δὲν θὰ ἐνέδιδον.»

Καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι λεπτὴ τις φωνὴ ἐντὸς τοῦ ἔλεγε·

«Τὸ κάλλιστον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἡ ἀνδρεία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐλέους, καὶ τὰ δύο ταῦτα ὁμοῦ δύνανται νὰ θαυματουργήσωσιν ὥς μάγοι.»

(ἀκολουθεῖ.)

#### ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΜΝΟΣ

Στὴν κλίνην μου ἐπάνω  
Χρυσὴ ἄγγελοι ἦσαν  
καὶ φύλατταν τὴν νύκταν  
μέξιν σὲ σκότος τὸ βαθύ.

Ἡ μήτηρ μ' ἐκοιμάτο  
καὶ ὅλα μου τ' ἀδέλφια  
κοντὰ μου πλαγιασμένα  
ψυχὴ δὲν ἦταν ξυπνητή.

Φύλακες ὅμως θεοὶ  
μ' ἐπρόσεχαν ἀγρόπνως,  
καὶ ὁ γλυκὺς μου ὕπνος  
μ' ἄφησε μόνον τὴν αὐγὴν.

Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου  
δι' ὅλα σου τὰ δῶρα,  
κ' εἰς ταύτην μου τὴν ὥρα  
ἂς ᾔηαι φύλακες αὐτοί.

Ὡστε εἶτε κοιμούμαι,  
ἐργάζομαι ἢ παίζω,  
εἰς σὲ πάντα ν' ἀρέσκω,  
νὰ ζῶ ὡς εὐπειθὲς παιδί.

Στοῦ δρόμου μου τὸ τέλος  
μακρὸν ἢ κοπιῶδες  
μύρον χύσε εὐώδες  
κ' εἰς νέαν φέρε με ζωὴν.

Λ.

#### Ὁ Ἐδδιστὸν Φάρος.

Ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Ἀγγλίας, εἰς 14 μιλίων ἀπόστασιν τοῦ μεγάλου ναυστάθμου Πλύμουθ καίτοι ὕψαλος, συνιστάμενος ἀπὸ πολλοὺς βράχους τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ μόνον ἐξέχει ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Ἀκόμη καὶ ὅταν ᾖ καλὸς καιρὸς, ἡ θάλασσα βράζει καὶ στροφοδινεῖται περὶ τῶν βράχων τούτων, ἐν καιρῷ δὲ τρικυμίας τὰ κύματα συντρίβονται ἀγρίως ἐπ' αὐτῶν καὶ πετοῦν ὑψηλὰ τοὺς ἀφρούς των, ἀλοῖμονον δὲ εἰς τὰ κακόμοιρα πλοῖα, ὅσα τυχὸν εὐρεθῶν ἐκεῖ πλησίον. Ὁ φοβερὸς οὗτος ὕψαλος ὀνομάζεται Ἐδδιστὸν, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἦτο τὸ πλέον ἐπικίνδυνον σημεῖον τῆς θαλάσσης εἰς τὰ καταπλέοντα ἐκεῖσε πλοῖα, ἐξ ὧν τὰ μὲν προσεκρούοντο ἐκεῖ καὶ ἐχάνοντο, τὰ δὲ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον τοῦτον ἄφινον τόσον πολὺ τὸν ἴσιον δρόμον των, ὥστε ἐναυάγον ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας. Τὸ κακὸν ἠῤῥαυεν ὁλονὲν καὶ καθίστατο ἀνυπόφορον, ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Πρὸ 200 περίπου ἐτῶν, ἐμπορὸς τις τοῦ Λονδίνου, Οὐίνστάνλεϋ ὀνομαζόμενος, ὅστις εἶχε χάσει δύο ἢ τρία πλοῖα ἐπὶ τοῦ ὕψαλου ἐκεῖνου, ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ φάρον αὐτοῦ, ὥστε βλέποντες οἱ ναῦται ἀπὸ μακρὰν τὸ φῶς του νὰ ἀποφεύγουν τὸν κίνδυνον. Μὲ πολλὴν ὅμως δυσκολίαν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὴν ἀρ-